CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

Muži vytasili se s houslemi, s klarinety a s basičkou a při hudbě zpili malého poručíka.

Na otázku, kde je Castellár, odpovídali stále stejně:

"Přijde hned, císař ho posud nepropustil."

KAPITOLA 63.

Zrada.

Císařský palác ve Quaretaru byl okvěle osvětlen. Smuteční prapor s cimbuří vlající zaměněn byl opět skvělou národní vlajkou.

Kočáry přijížděly a odjížděly, kněžna Lukrecie vítala před palácem a ve velikém audienčním sále příchozí hosty.

Tvář císařova byla rovněž veselá.

Dávno již neviděl nikdo jeho úsměvu; tentokráte však se usmíval.

Smyšlenou lží byla zpráva, že "Novarra" se stroskotala a že císařská jeho choť se v moři utopila.

Miramon, Mehia, kníže Salm-Salm, Hajduk, Castellár a jiní vysocí důstojníci a vynikající pánové shromažďovali se ve skvělých uniformách a s řády na prsou uprostřed dvorany.

Mezitím v tichu nočním vcházelo s různých stran do města pomalu a zamlkle rakouské vojsko.

Napřed ubírali se důstojníci, za nimi mužstvo.

Stráže u bran bez překážky je vpustily; nikdo neměl nejmenšího podezření, každý se domníval, že jsou to vojíni císařští, přicházející ze vzdáleného ležení.

Byli to však žoldnéři Juarezovi.

Přední důstojníci pak rozdělili mužstvo.

Do každé hlavnější třídy postavili jich několik set.

Jeden pluk ponechali si v záloze, aby s ním obklíčili císařský palác.

V císařském paláci byla zábava v nejlepším proudu.

Castellár podíval se na hodiny.

"Jedna hodina s půlnocí," zašeptal si tiše.

Rozhlédl se a nepozorovaně vyklouzl z dvorany.

Seběhl na ulici, spěchal ku kostelu jezuitskému.

U dveřích chrámových očekával ho muž oděný v uniformu rakouského generála.

Muž tento byl generál Eskobedo.

"Gardisté jsou tady," řekl Eskobedo tiše.

"Mají dobré šaty?"

"Úplně takové, jaké mají gardisté Maxmiliánovi."

"Kolik jich jest?"

"Dvacet."

"Právě tolik bude jich ráno v šest hodin vystřídáno. Já zatím dám těm, kdož nyní jsou ve službě u dvora, hojnou zásobu dobrého vína, aby je nepoznali, že jsou jim cizí."

"Dobrá."

"Co se děje ve městě?"

"Všecky body jsou obsazeny."

"Ráno bude císař přehlížeti své vojsko."

"Budeme státi zde dole pod palácem."

"Palác a osobu císařovu svěřuji vám."

"Vše bude v pořádku."

"Kde jest vaše nevěsta?"

"Srdce její změklo, císař se jí velice zalíbil — dal jsem ji tedy sem k jezuitům uschovati. Tam ji opili a teď vyspává své opojení."

"Jest tedy vše v pořádku."

"Až posud všecko."

"Gardisté mohou ráno před šestou přijíti do paláce?"

"Přesně v šest hodin."

"Právě mně něco napadá."

"Nuže?"

"V čas, kdy budou se tělesní stráže střídati, mělo by se troubiti na poplach. Mělo by se rozhlásiti, že nepřítel jde. Z parádní přehlídky nastaly by přípravy k bitvě. Tyto přípravy pomohly by nám k zajetí císaře Maxmiliána."

"Souhlasím."

"Na shledanou. Jenom se dobře bavte, zítra bude následovati celá řada utrpení."

Castellár stiskl ruku Eskobedovu a odkvapil nazpět do paláce.

Na chodbě procházel se Miramon; bylo mu teplo, vyšel si ze dvorany na svěží vzduch.

"Kde jsi chodil, Castelláre?" tázal se generál rozmarně.

"Pobouřil jsem vojsko. Časně z rána bude slavnostní přehlídka."

"K čemu unavovati tak zbytečně mužstvo!"

"Odpočívá beztoho již dlouho. Pojď, vypijme číši vína."

"Ještě ne. Optám se tě na něco."

"Vážná otázka?"

"Arciže vážná!"

"Teď, když pijeme a veselíme se?"

"Musíme však stále mluviti vážně. Povez mně...."

"Co ti mám říci?"

"Nad tvým lůžkem visí již po několik dní podobizna ženská..."

"Ano."

"Já znám tu dámu, kterou podobizna ona představuje."

"Snad ji znáš."

"Jest to dcera ředitele stříbrných dolů."

"Ano."

"Nezdá se ti tato známost nebezpečnou?"

"Resbarto nezabývá se politikou."

"Juarez se nyní u něho zdržuje..... a pase. Resbarto penězi podporuje republiku."

"Já miluji jeho dceru, nikoli Resbarta samého."

"Sejmi onen obraz se stěny nad svým lůžkem. Obraz ten uráží císařský dům!"

Castellár se začervenal.

"S tou dívkou dostanu miliony," pravil Castellár pohněvaně.

"Dcera Resbartova nemůže býti tvou nevěstou, pokud Resbarto jest přítelem Juarezovým."

"Dobrá, sundám tedy ten obraz...."

Castellár odešel do dvorany, Miramon potřásaje hlavou díval se za ním.

"Hněvá se pro pravdu," bručel si pro sebe. "A přece není v pravdě!.... Dobrý hoch, jenom že snadno se na něho dá působiti. Nu, dám si na něho pozor!"

Císař odešel.

Hajduk také zavedl Lukrecii do jejích komnat, hosté počali se rozcházeti. Generálové, kteří bydlili mimo palác, vraceli se v kočárech do svých přibytků.

Mehia, když spatřil v jedné postranní ulici vojsko stojící v řadách, vyskočil z kočáru a přistoupiv k oddílu, hledal důstojníka.

"Proč tu stojíte?" tázal se důstojníka.

"Z rozkazu pana generála Castellára," odpověděl důstojník pozdraviv.

Mehia pokrčil rameny, vrátil se do kočáru a jel domů.

Světla v oknech v císařském paláci ponenáhlu uhasínala.

Město zahalilo se v hluboké ticho. Vojsku na ulicích rozestavenému byl hovor zakázán. Němá, mlčky, nehybně opírali se o své pušky.

Kdo o šesté hodině vystřídala se tělesní stráž císařská.

Eskobedo směle zavedl do císařského paláce dvacet nepravých gardistů.

Vstoupili do paláce a vystřídali pravou, věrnou stráž.

Odcházející gardisté císařští byli ospalí a vínem opojeni; všichni se radovali, že mohli jíti spát.

Císař spal.

Zdálo se mu ve snu, že se prochází doma, ve svém miramarském ráji. Choť svou vedl pod paží a zastavili se na konci besídky, utvořené z bílých kamelií, u schodiště a dívali se spolu na moře na pohled nekonečné.

"Moje láska jest tak nesmírná, jako toto obrovské množství vody!" šeptal císař Šarlottě.

Císařovna něžně opřela hlavu o rameno svého choti a šeptala měkce, vším citem svého milujícího srdce:

"Můj Maxmiliáne! Můj drahý, dobrý pane!...."

Venku na úpatí města zadunění výstřel z děla.

Okna v císařském paláci zařinčela, císař posadil se na lůžku a zazvonil na komorníka.

"Co se stalo?" tázal se ho.

"Z příprav pana generála Castellára tuším, že máme nepřítele na krku."

"Ano! Juarez jest tady!" zvolal Castellár rozčileně, vpadnuv do dveří. "Ustrojte se, veličenstvo. Tušil jsem dobře, že jsem část vojska ještě v noci rozestavil po městě! Zde před palácem jest také celý pluk!.... Spěchám učinit další opatření, ostatní generálové jsou již také vzhůru. Půjdeme do boje! Porazíme opět Juareza! Naši vojáci jsou plni nadšení! Naši vojáci zbožňují císaře!"

"Ustrojíme se.....ano..... a půjdeme! Komorníku, rychle mé šaty."

Komorník ve chvatu přinesl občanské šaty císařovy, v nichž císař v posledním čase se zálibou chodívsl.

Maxmilián ani nemyslil na to, jak by se ustrojil. Toužil již býti na ulici a mezi svými vojíny.

Castellár odeběhl.

Sotva že odešel, vrazil kvapně a bez dechu Štěpán Hajduk k císaři.

"Veličenstvo, ani na krok odtud neračte se vzdalovati! My všichni postavíme se nepříteli tváří v tvář, ale vaše veličenstvo jíti nemůže. Mezitím, co my budeme bojovati, zachrání se vaše veličenstvo odtud. Mehia bude při tom nápomocen. Ztratili jsme všecko, nepřítel přichází s takovou přesilou, že nemůžeme ho poraziti. Veličenstvo, vážíte-li si ještě svého života, račtež mne poslechnouti a zůstati v paláci, pokud Mehia nepomůže vám k útěku."

"Já? Prchati? Utíkati?" pravil císař s bolestí. "Nikoliv, můj milý příteli, císař Maxmilián nemůže ani milovati svůj život tolik, aby si ho útěkem zachránil! Nezdržujte mne, tentokráte nepřijmu vaší rady."

"Veličenstvo," prosil Hajduk, "prosím vás úpěnlivě, zachraňte se, Juarez přichází s deseti tisíci mužů...."

"Nikdy!.....Nikdy!"

Štěpán Hajduk smutně sklonil hlavu na prsa.

"Bůh mně vidí do duše, že radil jsem vám z čistého srdce," pravil s hlubokým povzdechem.

Kníže Salm byl rovněž ze spánku vyburcován. Kvapil také k císaři.

"Veličenstvo, šetřete se, my sami budeme s nepřítelem hotovi."

Císař místo odpovědi vzal kníže pod paží a vedl ho dolů se schodů, na ulici.

Štěpán Hajduk krok za krokem je následoval.

Když císař vyšel na ulici, nevzdal mu vojín dole před palácem na stráži stojící poctu.

Císaři Maxmiliánovi to bylo nápadné.

Přistoupil k vojínovi a tázal se ho:

"Neznáš mne?"

"Ne."

"Jsem císař."

Po té vojín strhl rychle pušku s ramene a vzdával náležitou poctu.

"Kde jsi sloužil až posud?" tázal se ho císař.

Voják neodpověděl.

"Neviděl jsi mne posud nikdy?"

"Ne."

"Kdo jest tvým plukovníkem?"

Voják mlčel.

"To je zvláštní muž," pravil císař a krčil rameny. "Pane generále Hajduku, postarejte se o tohoto nevědomce!"

Hajduk se uklonil.

Nepřikládal zvláštní důležitost tomu, že vojín na stráži nepoznal císaře, přestrojeného za občana.

Na náměstí před palácem stál rakouský pluk.

V čele pluku byl Eskobedo.

Eskobedo však stál před řadami takovým způsobem, že se strany palácové nebylo mu viděti do obličeje.

"Kde jest Miramon?" tázal se císař.

"Běžel si sám pro koně do stáje," odpověděl Hajduk.

Sotva dopověděl, přijel sem tryskem na žlutavě šedém krásném koni Miramon v plné parádě.

Miramon zdravil císaře.

"Nechť troubí se na poplach a rychle na pochod!" nařídil císař.

"Dříve očekávám zprávu," odpověděl Miramon.

"Od koho?" tázal se císař Miramona.

"Poslal jsem Castellára k městským branám, bude tu ihned."

Castellár objevil se náhle v řadách vojska před palácem rozestaveného a rychlými kroky spěchal k Miramonovi.

"Nuže? Jaké zprávy přinášíš?" tázal se Miramon.

Castellár pohlédl s posměšným opovržením na Miramona a urážlivým hlasem odpověděl:

"Obraz Ley Resbartové jsem sundal se stěny nad mým lůžkem, bídníče! Nebyla tam věru na dobrém místě, zavěsíme ji nad trůnem!.... A tobě patří tohle....."

Při posledních slovech vytrhl bambitku a dříve než mu v tom mohl kdokoli zabrániti, vystřelil na Miramona.

Zbraň zahřměla a Miramon s hlavou krvácející spadl s koně.

"Castelláre! Castelláre! Co jste to učinil?" zvolal císař podrážděně a uchopil generála za rameno.

"Odpověď na tuto otázku jest tamto!" odseknul mu Castellár hrubě a ukázal na Eskobeda!

Eskobedo vztýčil šavli a dal velení k palbě.

Bubny počaly vířiti a rachotiti, polnice vřeštěly, zvony na věžích počaly hučeti.

Všecko šlo jako na drátku, celé to darebáctví bylo promyšleno do nejmenších podrobností.

"Zrada! Zrada!" zvolal Hajduk. "Castellár zradil císaře! Smrt na jeho hlavu! Smrt! Smrt!"

Eskobedo blížil se rychlými kroky k císaři a jeho průvodu.

"Bezpodmínečně vzdání se, nedám vás postříleti!" zaječel Eskobedo velitelským hlasem.

"Ah, Eskobedo!" zachvěl se císař zdrceně. "Zradili mne, zaprodali mne, podli bídníci!"

Hajduk objal císaře.

"Veličenstvo, rychle zpátky do paláce, zachraňte se, Mehia čeká v kabinetní kanceláři na vaše veličenstvo!"

A šetrně pobádal, vedl i tahal císaře k palácí.

V paláci úprkem hnali se ne praví gardisté se schodů. Ale v patách za nimi byli již i praví gardisté.

Na schodišti vzniklo hrozné krveprolévání a děsný zápas.

Hajduk sekal na pravo i na levo, háje císaře a raze mu cestu.

Eskobedo velel k střelbě.

Rachot bubnů, vřesk polnic a zvonění na poplach vyplašilo spící obyvatelstvo z domů, aby pověsilo a pivo hrůzy opět prchalo do domů.

Císař uteki se do svých komnat.

Věrné služebnictvo jeho a několik tělesných strážců ubíralo se s ním. Dveře v pokoji, v němž se císař ukrýl, zabedněli narychlo nábytkem, stoly a pohovkami.

Hajduk s nadlidskou silou zápasil na chodbě paláce.

Od pravého císařského vojska byli úplně odříznuti, neměli ani jednoho vojína ku pomoci.

Miramon ležel před císařským palácem na dlažbě, bez vědomí, ve veliké kaluži krve.

Nikdo se o něho nestaral.

Eskobedo vrazil s oddílem vojska svého do paláce a obsadil všecky dveře a všecky východy.

Všecko, co bylo mu nebo vpadnuvším vojákům v cestě, ničili a pustošili.

Na konec stanul Eskobedo před oněmi dveřmi, za nimiž se císař zachránil.

Byly zavřeny a zabedněny.

"Jménem zákona a moci nařizuji, abyste dveře otevřeli, sice všecko na prach rozbiju!" hřměl Eskobedo.

Z pokoje žádná odpověď.

Sluhové a gardisté opírali dveře a nábytek u nich nastavený.

Císař pak bledý jako smrt, ale velikým klidem duševním stál se založenýma rukama uprostřed pokoje a čekal, až dveře se vyrazí a mstící se Eskobedo se objeví.

"Z cesty! Z cesty!" ozval se za zády Eskobedových vojínů jakýsi hlas.

Ohlédli se.

Přicházel generál Castellár. Jeho tvář byla krví potřísněna, s čela perlil se mu pot.

"Tyto dveře dovedu otevříti jenom já!" zvolal Castellár skoro bez dechu a zuřivě hnal se ku dveřím.

KAPITOLA 64.

Zajetí císaře Maxmiliána.

Venku bušili, hlomozili a tloukli do dveří.

Sluhové a gardisté rameny a zády je chránili a opírali proti vpádu dovnitř.

Císař stál se založenýma rukama uprostřed komnaty.

S ulice zavzníval sem hlomoz, ryk, střek, střelba, nářek, výkřiky.

Zvony stále hučely, stále vyzváněly, jakoby hlásaly konec a zničení světa!

"Všecko vaše namáhání jest marné, otevřte dveře, moji věrní. Já očekávám budoucí svůj osud s klidným svědomím," pravil císař.

"Ne! Nedáme našeho velikého, dobrého, milovaného císaře tak levně!" odpověděl jeden gardista. "Nechť Eskobedo přijde, ale odnese si odtud krvavou památku! Přátelé, tlačte jen na dveře! Venku slyším hlas Castellárův, hlas bídného zrádce, nechť dnešní jejich vítězství jest drahé. Náš život, naše krev, náleží císaři."

Gardista, který těmito nadšenými slovy povzbuzoval posledně věrné císařovi, byl Michal Tydéš, který posud žije v Budapešti a má tam hostinec.

Služebnictvo opřelo se mocně o dveře.

Venku Castellár lál.

"Zatarasili se!" sípěl hněvivě. "Vojíni! Kolbami tlucte do dveří! Rozbijte dveře, rozdrťte je na třísky!"

Uvnitř v komnatě pak zachvělo se poněkud veliké, až k podlaze sahající zrcadlo v zlatém rámci a pak pomalu se otočilo.

Za zrcadlem byla úzká chodbička.

Byla to tajná chodba palácová, jež vedla dolů do městského sadu.

Tajným vchodem vrazil do komnaty Mehia. Vrazil sem s vytasenou šavlí, v roztrhaných šatech, s kabátem na prsou rozhalených.

Za ním hrnuli se praví gardisté císaře Maxmiliána. Ozbrojeni byli halapartnami, šavlemi, bambitkami, jeden — dlocela i sekerou.

"Veličenstvo, rychle, zachraňme se! Okolí tajné cesty jest volné, moji věrní čekají tam s koňmi, pojďme, zachraňme se, vše, vše je ztraceno!...."

"Mehio, je-li všecko ztraceno, nechť je ztracen i císař sám," odpověděl Maxmilián vážně. "Očekávám klidně a hrdinně svou smrt, dejte otevříti dveře, Mehio. Císař neprchá, císař neutíká."

"Ale veličenstvo, probůh, nedůvěřujte v lásku ku spravedlnosti Juarezově a jeho přívržencům; oni jsou darebáci, kteří neznají milosti ani slitování; všecko hájení jim bude marné, marny budou kroky jiných států — odsoudí vás na smrt a také vás zavraždí!"

"Mé svědomí jest klidné, Mehio. Pospěšte si sám a odejděte, aby vám nebylo ublíženo, můžete-li se ještě zachrániti. Císař vděčně na vás bude vzpomínati jako na svého věrného přítele. Buďte s Bohem, pospěšte si, Mehio, slyšíte, jak dveře praští, jak z nich třísky lítají — ještě několik okamžiků a nepřítel bude tady!"

Císař podal Mehiovi ruku.

Mehia pokleknul.

Políbil císaři ruku a plakal.

"Můj pane, můj císaři! Oh, jak jsi veliký a vznešený! Oh, jak nepatrný jsem vedle tebe!" pravil s hlubokým pohnutím a nadšením. "Jako skála z hlubin mořských se zvedající, stojíš nezvratně uprostřed zuřící bouře. Na kolenou, v prachu před tebou se ti obdivuji a vyznávám se, že bych byl zbabělcem a hodným potupy, kdybych i na okamžik jen od tebe se vzdálil! Otevřte dveře, lidé!.... Do zbraní, chopte se všichni šavlí!..... Sláva císaři, smrt těm, kdož troufají si ruce na něho vztáhnouti!"

Michal Tydéš, muž vysoké postavy, odházel rázem nábytek ke dveřím nastavený. Uchopil kliku dveří již již praskajících a vší silou na ráz vyrazil dveře.

U prahu stáli Eskobedo a Castellár s tasenými šavlemi.

Za nimi nepřehledné množství ozbrojenců.

"Tam je císař!" zvolal Castellár, ukazuje na Maxmiliána. "Teď zmocněte se ho a odveďte ho!"

Eskobedo vstoupil do komnaty.

Za ním Castellár a ostatní. Zástup rozzuřených žoldnéřů s hlukem a rykem hrnul se ze síně.

Císař Maxmilián stál bez pohnutí.

Před ním zaujali místo generál Mehia a gardista Tydéš s vytasenými šavlemi.

"Zpátky!" zvolal zvučným hlasem. "K posvátné osobě císařově nikdo se neodvaž přistoupiti!"

"Zpátky, lotři!" křičel Tydéš na Eskobeda. "Umřeme, ale vaše kůže zůstane zde také!"

"Hurá, na ně!" ozvalo se ze zadu a kolem Maxmiliána z úst gardistů a služebnictva. "Císaře tak lehce nedáme!"

"Jen několik slov, pánové!" pravil Eskobedo. "Boj přijímáme a i my jsme připraveni na smrt, ale bez císaře odtud nesejdeme. Násilí nemá smyslu, nás jsou tisíce a tisíce; vyzývám vás jménem republiky, vzdejte se beze všeho odporu!"

Mehia jako rozkácený lev vrhl se na Eskobeda a uchopil ho za krk.

V tom okamžiku mihlo se množství šavlí a jichých zbraní nad hlavou Mehiovou.

Císař s mírným klidem přistoupil k Mehiovi a odtáhl ho.

"Výsosti," pravil Eskobedo zvučným hlasem, klada na tento titul arciknížecí a ne císařský zvláštní důraz, "jménem republiky jste mým zajatcem! Váš meč a vaše řády dal jsem již ve vašem bytě zabaviti. Následujte mne, sice vás dám zastřeliti."

Eskobedo úmyslně nazval císaře "výsostí".

Nepovažoval ho ani za císaře, nýbrž za arcivévodu.

Císař Maxmilián podal ruku Mehiovi.

"Buďte s Bohem, zlo vítězí nad dobrem. Musím se poddati násilí. Na shledanou, moji věrní."

Mehia přitiskl ruku císařovu na srdce.

Maxmilián objal Mehiu a chystal se odchodu.

Ale nemohl odejíti.

Jeho věrní ho nepustili. Objímali mu nohy, padali před ním na kolena, plakali, vzlykali, líbali mu ruce a lem jeho šatů.

"Veličenstvo, my půjdeme též! Ať odvedou nás také! Ať zavraždí všecka srdce, jež pro císaře bijí, sice nebude míru v Mexiku!"

Císařo tato věrnost nad míru dojala. V očích zaleskly se mu slzy. Šeptal hlasem bolestným, třesoucím se:

"Děkuji vám, moje děti, děkuji vám. Nad obinky jest spravedlivý Bůh, který nás neopustí."

Eskobedo zabodl ostří své šavle do měkkého koberce a zasmušile se díval na tento dojemný výstup.

Jeho duše se smála a jásala, jemu, bývalému vězni v dolech, byl tento okamžik velikým zadostiučiněním!

Císař Maxmilián se ubíral.

V černých občanských šatech, jež posud měl na sobě, vypadal skutečně, jakoby šel na pohřeb.

Žoldnéři v komnatě a na síni se rozstupovali a císař Maxmilián hrdě, důstojnými kroky a s hlavou vztýčenou opouštěl císařský palác.

Mehia a ostatní ubírali se v patách za ním.

Když smutný ten průvod ubíral se kolem Castellára, vystoupil ze řady gardistů junácký Krýgler, pohrozil pěstí Castellárovi a se slovy: "Bůh tě potrestej, bídný Jidáši!" naplil generálovi do tváře.

Castellár se zapálil a mávl šavlí po Krýglerovi, aby ho rázem skolil, ale ostatní gardisté rychle šavlemi svými ránu odrazili a vyrazili zrádci zbraň z rukou.

Na ulici, před palácem ležel Miramon posud v krvi.

Dva vojáci stáli u něho na stráži.

V tváři císaře Maxmiliána obrážel se hluboký žal a bol, když spatřil věrného svého generála na ulici v prachu, s hlavou krvácející a bez vědomí.

"Mehia měl pravdu," myslil si císař. "Juarez a jeho strana neznají milosti a milosrdenství. Zde na nás vykonají krvavou pomstu!"

Pokračování.

Neduh ledvin

jest příčinou předčasné smrti tisíců lidí každý rok. Není nemoci více nebezpečné a zrádné. Dávejte pozor na raněné příznaky — pichání v zádech, nespavost, otekié údy a povšechnou slabost.

Dra. Petra Hoboko

má zvláštní vliv na ledviny, přirozené ochranky těla. Odstraňuje upotřebenou látku, která je ucpává a podněcuje je k přirozené činnosti. Není to lék lékárnický. Lze ho dostati pouze od místních jednatelů nebo přímo od vyrabitele.

DR. PETER FAHRNEY,

112-114 So. Hoyne Ave. Chicago, Ill.

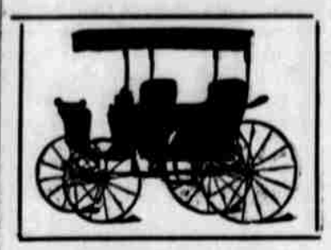

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu nebo k výjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,

roh 17. a Davenport ul.

Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podnikouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 33

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

....má na skladě....

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirschi Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudcích a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí.

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliby si zajisté naše *"GOLD TOP"* lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.

Muž, kterýž hledá

stále příležitost k zlepšení svých poměrů, jest mužem, kterýž jednou docílí svého účelu. Jestliže se muž ten obrátí na

Chicago, Milwaukee & St. Paul R'y

obdrží takovou zprávu ohledně pozemků, ležících na této dráze aneb k ní sáhajících, že mu přispěje v honbě jeho za štěstím a blahobytem. Adresa

F. A. NASH, Gen'l Western Agt., 1524 Farnam St.

OMAHA, NEB.

Uniový Hostinec

.....vlastní.....

Frank Semerád

na rohu 16. a William ul.

Řízný Metzův ležák stále na čepu

Pravé plzeňské z pravovarečného pivovaru z Plzně, výtečná Korbelova vína, kořalky a ty nejlepší doutníky. Teplý zákusek po celý den. Vzorná obsluha.

TEL. P2221. FRANK SEMERAD

Hojně zásobený řeznický a uzenářský obchod

.....vlastní.....

Bratři Semínové

v č. 1321 William ul.

Mají na výběr vždy hojnost čerstvého masa všeho druhu. Jejich uzenářské výrobky těší se té nejlepší pověsti. 2

Přijďte a přesvědčte se! Objednávky možno učiniti též telefonem, číslo A2172